

Vidal Vidal
Escriptor
vidal@gencat.cat

...I TORNA AL BORN

Masoquistes

L'entitat espanyolista Societat Civil Catalana es va despenjar a finals de juliol passat amb un comunicat en què informava que un equip de persones afins, dirigides per un professor universitari d'estadística, havien comptat d'una en una les persones participants en la Via Catalana de l'Onze de setembre de 2013 i els havia sortit la xifra de 793.683. Ni un més, ni un menys. La veritat és que admira tanta precisió. I admira encara més que els mitjans de comunicació d'aquest país —i els del país de la vora, no ho cal ni dir— s'haguessin pres el guarisme com una dada científica, gairebé paraula de Déu. Vista l'acceptació acrítica i general del balanç numèric proposat, els membres de l'esmentada Societat Civil Catalana devien pensar que, posats a fer, ja podien haver donat una xifra més baixa, que tampoc ningú no els l'hauria discutit (ningú tret d'alguns individus que havien pres part de la referida manifestació independentista i s'estranyaven que un gruix de gent en segons quina trams tan atapeït, que formava fins a tres o quatre fileres paral·leles i bastants amuntegaments no gaire lineals, hagués pogut ser avaluat amb tanta exactitud simplement mirant la famosa gigafoto).

Per cert, aquests mateixos agitadors de la Societat Civil Catalana i associacions afins, domiciliades a Catalunya o bé a Madrid, finançats vés a saber per qui, tot i que és fàcil d'imaginar, que amb tanta prodigalitat veuen reproduïts els seus punts de vista en els nostres diaris, emissores de ràdio i canals televisius, són els que després no s'estan de denunciar un suposat silenci a casa nostra respecte de les opinions i postures dissidents amb l'anomenat Procés, establint el lloc comú que aquí impera una mena de dictadura informativa que afavoreix el pensament únic respecte de la qüestió que ens ocupa. Un victimisme sense fonament objectiu, perquè no només els portaveus d'aquestes entitats i dels partits que les impulsen tenen totes les tribunes públiques i privades a la seva disposició, sovint per damunt de la seva representativitat

electoral i social, sinó perquè no hi ha debat o tertúlia en qualsevol mitjà català en què no pugui dir la seva algun dels sovint vehements defensors de la unitat d'Espanya, cosa que no passa per contrapartida ni remotament a la inversa, vull dir en mitjans espanyols. Pensament únic sobiranista, diu, quan els dos periòdics més llegits i influents de Barcelona exhibeixen una línia editorial i la majoria de les columnes dels seus col·laboradors justament contraris a les tesis secessionistes?

Bé, tornem als números. Tot just la mateixa setmana que es donaven a conèixer els més amunt apuntats, el govern espanyol publicava finalment les balances fiscals. Segons els seus càlculs, absolutament tergiversats i subjectius, inspirats per una intenció política claríssima, segons tots els indicis i les opinions d'economistes solvents que han estudiat el tema, el dèficit fiscal de Catalunya es «limita» a uns 7.500 milions d'euros anuals, lluny de les quantitats fins ara avançades pels experts catalans i la pròpia Generalitat, que oscil·laven entre els 11.000 i els 16.000 milions. Aproximadament la meitat.

Fa l'efecte doncs que aquest 50% de descompte ha estat aplicat per igual a un càlcul que a l'altre, és a dir, al dels manifestants de la Diada 2013 i al dels diners objecte d'espoli per part de la

Hisenda espanyola. Aquesta reducció comptable ha estat usada en els dos casos pels partidaris de l'estatus quo nacional com un argument suficient per treure legitimitat a les aspiracions de bona part dels ciutadans d'aquest país per ser consultats en relació amb el seu futur i, si aquesta és la voluntat expressada a les urnes, assolir un nou estat propi i separat. Com si tot es reduís a una guerra de xifres. I no és això. Perquè suposant —que és suposar molt— que uns i altres tinguessin raó, suposant que en un supòsit i l'altre estiguéssim parlant tan sols de la meitat —la meitat dels manifestants, la meitat dels milions recaptats aquí que marxen i no tornen—, aquestes dues simples meitats encara serien unes quantitats importantíssimes, exagerades, determinants. Quasi 800.000 manifestants, quan han estat vistos junts? Més de 7.500 milions de dèficit fiscal, no seguirien sent molts milions, massa, una autèntica sagnia per a l'economia d'una col·lectivitat que suporta, any rere any, des de fa molts anys, aquesta incomprendible i injusta pèrdua, un veritable forat negre xuclador, en detriment dels serveis públics i les inversions de què haurien de gaudir els seus soferts integrants.

He escrit expressament l'adjectiu soferts. Perquè el sofriment resulta a hores d'ara inqüestionable, per molt que

alguns intentin negar-lo o matisar-lo. Les dades, per bé que escapçades a la meitat, resulten prou eloqüents. I tanques que en trobaríem de similars, en diversos camps. El que passa és que, veient —vull dir sobretot llegint i escoltant— segons quines argumentacions sorgides de conciutadans, justificant o relativitzant aquest maltractament ancestral i cada cop més evident, fa tot l'efecte que n'hi ha uns quants, diria que fins i tot bastants, entre nosaltres que l'accepten de grat, gairebé com si els produís plaer. Víctimes com la resta dels seus compatriotes de la discriminació pressupostària —ja no dic per exemple la lingüística, que no els deu importar tant, per no dir gens, més aviat al contrari—, es mostren per contra aparentment entusiasmats amb la perspectiva de seguir patint, pels segles dels segles, ells i els seus descendents, mentre el món sigui món, per tota l'eternitat. En fi, potser la qüestió no hauria de ser objecte d'atenció per part de politicòlegs o sociòlegs o simples comentaristes periodístics de l'actualitat, sinó més aviat de professionals de la psicologia clínica, en concret de la branca especialitzada en perversions sexuals, subapartat de perversions nacionals. ◀